

[Arne Melchior]

er jo noget i den retning, der er tale om her. Der er strakt ud efter et glashus, som det altså er farligt at bo i, og i hvert fald bliver det svært for den, der bor i dette glashus, siden at kaste med sten, være sig mod den enkelte skatteyder, være sig imod skatteborgerne i deres mængde.

Jeg skal ikke diske op med Cæsars hustru. Hun har jo været død i mange år, og der er måske grund til at minde om, netop fordi det er så længe siden, at Cæsar lod sig skille fra Pompeia, trods det at en undersøgelse, han selv havde sat i gang, fuldstændig frikendte Pompeia. Men lad hende nu hvile i fred.

Jeg skal bringe et andet, mere moderne billede. Det er kun nogle ganske få år siden, at en nation trak sin ambassadør i Danmark tilbage fra hans embede. Årsagen var, at denne ambassadørs hustru havde etableret en forretning, der bl. a. handlede med beskattede varer, foruden at de var momspligtige, og så gik rygterne, at ambassadøren kunne drage fordel af sin ambassadørstatus til at undrage sig afgifter og lignende forpligtelser.

Den pågældende ambassadør havde sin sag fuldt på det rene. Udenrigsministeriet var bekendt med, hvad der skete, og toldvæsenet assisterede med at sikre, at der ikke kunne være mistanke om fejltagelser. Ikke desto mindre trak den pågældende regering ambassadøren tilbage. Jeg ved ikke, om man citerede Cæsars bevingede ord, men i hvert fald sagde man, at en ambassadør må ikke engang udsættes for uberettiget mistanke, fordi en sådan stilling er så eksponeret, adskiller sig så meget fra så at sige alle andre poster og positioner, at det måtte få denne konsekvens.

Jeg synes, det er værd at nævne den slags ting, fordi der er nogle her, der beskylder andre for at ville opkaste sig til dommer. Det er jo helt klart, at det ikke er noget juridisk anliggende, vi beskæftiger os med. Og man kan i øvrigt gøre meget, bare man gør det, som en vis bekendt mand har sagt. Men det må være tilstedeligt, at der er delte meninger om denne sag, uden at vi skal se skævt til hinanden i den anledning. Situationen er nu engang blevet den, at så at sige den totale dagspresse mener, at skatte- og afgiftsministeren bør afgå. Det bliver det ikke rigtigt af, og den enkelte lederskribent er også kun én vælger og har kun én stemme. Men det er dog sjældent, det forekommer, at dagspresse

fra næsten de fleste partier plus alle de, der kalder sig upolitiske, kommer til det samme resultat.

Også i min gruppe er der delte meninger i dette spørgsmål, og jeg har forstået, at flere af de ordførere, der har talt her, og som har taget afstand fra forespørgslen, også er i tvivl. Selv den i dag, som næsten altid, meget milde fru Ebba Strange sagde, at hun var meget i tvivl om, hvad der var retfærdighed i denne sag.

Jeg siger dette, fordi jeg føler, at det er en frygtelig ubehagelighed, at vi har denne debat i dag, men at det er et tilløbsstykke, det kan man jo se. Pressen må have vurderet rigtigt, eller også lader folketingspresse til tilstedeværelse her, fordi sagen er slået op med store bogstaver i aviserne. Jeg ved ikke, hvad der skyldes hvad.

Det skal være sagt såvel til statsministeren som til skatte- og afgiftsministeren og til regeringen og socialdemokratiet i øvrigt, at man må give folk, give os lov til at sætte spørgsmålstegn, og jeg håber, at denne sag kan passere uden at fremkalde unødigt surhed mellem grupper og mellem personer.

Den socialdemokratiske ordfører gav i nogen grad udtryk for – eller også var det måske bare i tonefaldet og holdningen – surhed over, at denne forespørgsel var rejst, og at denne sag kunne diskuteres. Det minder mig lidt om, at A sparker B over skinnebenet. Så skriger B, og så siger A: hvad skriger du for? Du overreagerer, jeg sparkede slet ikke så hårdt. Nu er B jo noget nærmere til at vurdere, hvor hårdt sparket ramte ham.

Jeg må derfor have lov til at sige, at jeg håber, vi kan se hinanden lige i øjnene, og at der altså ikke skal blive tale om surhed over for dem, der har rejst forespørgslen, eller over for dem, der har sagt, at de også på befolkningens vegne, også på deres vælgers vegne, må have lov til at deltage i behandlingen af denne sag og give til kende, at man synes, at der er tvivl. Der er altså ikke tale om sabotage, og der er ikke tale om unfairness, når man deltager i en sådan debat, og jeg føler egentlig også, at forespørgerne selv bør fritages for beskyldning herfor.

Før jeg slutter med at give vores gruppes endelige stilling til sagen, vil jeg gerne pege på ting, som er farlige, og som gør, at man sådan er i tvivl. Det har igen ikke noget med skyld eller uskyld at gøre. Hvem er jeg, at jeg